

РЕШЕНИЕ

№ 8366

гр. София, 22.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 88 СЪСТАВ, в публично заседание на девети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КИРИЛ СТ. ПЕТРОВ

при участието на секретаря БОЖИДАРА П. КУБАДИНОВА
като разглежда докладваното от КИРИЛ СТ. ПЕТРОВ Гражданско дело № 20231110104981 по описа за 2023 година

Съдът е сезиран с искова молба от С. Н. М., ЕГН *****, против [фирма], ЕИК *****

В исковата молба се твърди, че срещу С. Н. М. е издаден изпълнителен лист от 19.03.2015 г. по гр. д. № 71085/2014 г. по описа на СРС в полза на [фирма]. Било образувано изпълнително дело. Вискател по изпълнителното дело бил [фирма] От издаването на изп. лист до настоящия момент били изминали повече от 5 години. Твърди, че вземанията въз основа на изпълнителните листове са погасени по давност към датата на конституиране на вискателя [фирма] – 20.05.2021 г. Моли да се признае за установено, че не дължи на ответника следните суми: сумата от 449.79 лв. – главница по договор за потребителски кредит № *****/03.01.2013 г., ведно със законната лихва върху главницата за периода от 19.12.2014 г., сумата от 48.88 лв. - представляваща стойността на възнаградителната лихва, сумата от 35.84 лв. - представляваща лихва за забава за периода от 05.02.2014 г. – 11.12.2014 г., както и сумата от 325 лв. – разноски по делото, въз основа на изпълнителен лист от 19.03.2015 г. по гр. д. № 71085/2014 г. по описа на СРС. Моли за уважаване на предявения иск. Претендира разноски.

В срока по чл.131 ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба. Намира иска за допустим, но неоснователен. Счита, че давността е прекъсната с молбата за образуване на изпълнителното дело, съдържаща възлагане по чл. 18 ЗЧСИ. Били предприети множество действия по изпъл. дело, както и били възложени множество действия по изпълнителното дело от вискателите. Давността била прекъсната многократно, поради което вземанията не били погасени по давност. Договорът за цесия бил съобщен на длъжника. Ако съдът приемел, че длъжникът не е редовно уведомен, се моли уведомлението да се връчи заедно с книжата по делото на ищеца. Моли за отхвърляне на иска. Претендира разноски. При евентуалност прави възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 ГПК.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и съобразно чл. 235, ал. 2 ГПК във връзка с наведените в исковата молба доводи и възраженията на ответника, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са искове с правно основание чл. 439 във вр. с чл. 124, ал. 1 ГПК:

Предявяването на установителен иск за погасяването на вземане, за което е издаден изпълнителен лист, е допустимо, независимо дали за събирането на това вземане има висящо изпълнително производство. Правната сфера на ищеца се явява накърнена и само въз основа на съществуващия в полза на кредитора (бивш взискател) изпълнителен титул, който материализира вземане, отричането на което, въз основа на факти, настъпили след приключване на производството, в което е издадено изпълнителното основание, ищецът има интерес да установи. Достатъчен е безспорният интерес на ищеца от осуетяване възможността за инициране на ново изпълнително производство - *определение № 477 от 07.11.2019 г. по ч. гр. д. № 3407/2019 г. на IV з. о. на ВКС, определение № 410/20.09.2018 г. по ч. гр. д. № 3172/2018 г. по описа на ВКС, IV з.о., определение № 513/24.11.2016 г. по ч. т. д. № 1660/2016 г., I т. о., определение № 95/22.02.2018 г. по ч. гр. д. № 510/2018 г., IV з. о.* Наличието на изпълнителен титул и оспорване на предявения отрицателен установителен иск за дължимостта на вземането по изпълнителния титул, винаги обуславя наличието на правен интерес за ищеца от предприетата защита. Надлежна пасивна процесуална легитимация по делото има само взискателят, който е придобил вземането след прехвърлянето, а именно цесионерът - *определение № 402 от 10.07.2018 г. на ВКС по т. д. № 1385/2018 г., II т. о.* Искът е насочен срещу цесионера и настоящ взискател по изпълнително дело № 20168410410534/2016 г. на ЧСИ Н. М..

За ищеца съществува безспорен интерес да установи, че не дължи единствено претендираната /непогасена/ спрямо него сума по изп. д. Подобен извод следва от обстоятелството, че липсва възможност за съдебния изпълнител да зачете силата на пресъдено нещо при евентуалното уважаване на такъв иск, доколкото към момента на предявяването му постъпилата по изпълнителното дело сума е вече преведена на взискателите. В тази връзка следва да се приеме, че дори такъв иск да бъде уважен същият няма да доведе връщане на платените от ищеца суми, след като последните вече са преведени на взискателя към момента на предявяване на иска – виж *решение № 99/28.06.2012 г. по т. д. № 667/2011 г. на II т. о. на ВКС*. Такова възстановяване на платените от ищеца суми може да се постигне единствено чрез воденето на осъдителен иск на плоскостта на неоснователното обогатяване – виж *определение № 634/05.10.2009 г. по т. д. № 479/2009 г. на II т. о. на ВКС, определение № 337 от 21.07.2022 г. по ч. т. д. № 854/2022 г. на I т. о. на ВКС*.

По делото е постъпило удостоверение за размера на дълга по изпълнително дело № 20168410410534/2016 г. на ЧСИ Н. М.. Установява се, че изпълнителното дело е образувано, въз основа на изпълнителен лист, издаден на 19.03.2015 г. по гр. дело № 71085/2014 г. на СРС, 45 състав и изпълнителен лист, издаден на 16.03.2015 г. по гр. дело № 71087/2014 г. на СРС, 120 състав. В хода на изпълнителното производство по изпълнително дело № 20168410410534/2016 г., са постъпили суми в общ размер на 999.31 лева. Сумите са постъпили във връзка с наложени запори на вземания на длъжника. Общо 315.00 лева са постъпили на 09.02.2017 г. във връзка с наложен заповест на вземания по банкови сметки на длъжника в [фирма], а общо 684.31 лева са постъпили в периода от 02.06.2021 г. /първо плащане/ до 04.01.2023 г. /последно плащане/ във връзка с наложен заповест върху вземането за трудово възнаграждение на длъжника, дължимо му от неговия работодател [фирма], ЕИК *****9.

От постъпилите суми: в полза на взискателя [фирма], ЕИК ***** са наредени суми в общ размер на 900.50 лева.; в полза на ЧСИ Н. М. на основание т. 26 от ТТР към ЗЧСИ са наредени суми в общ размер на 92.08 лева.; сума в размер на 6.73 лева е налична по делото и неразпределена.

С наредените в полза на взискателя суми са погасени: 110.00 лева - общо платени авансови такси и разноски по делото; 350.00 лева - приети разноски за юрисконсултско

възнаграждение в полза на вискателя; 326.89 лева - за частично погасяване на задължението по изпълнителен лист, издаден на 19.03.2015 г. по гр. дело № 71085/2014 г. на СРС, 45 състав; 113.61 лева - за частично погасяване на задължението по изпълнителен лист, издаден на 16.03.2015 г. по гр. дело № 71087/2014 г. на СРС, 120 състав.

Към 05.05.2023 г. размерът на задължението по процесния изпълнителен лист, издаден на 19.03.2015 г. по гр. дело № 71085/2014 г. на СРС, 45 състав е в размер, както следва: 449.79 лева - главница, 384.66 лева - законна лихва за периода 19.12.2014 г. - 05.05.2023 г.; 48.88 лева - възнаградителна лихва; 33.95 лева - остатък от лихва за забава.

Следователно се установява, че от събраната сума по изпълнителното дело е преведена на вискателя сума в размер на 326.89 лева - за частично погасяване на задължението по изпълнителен лист, издаден на 19.03.2015 г. по гр. дело № 71085/2014 г. на СРС, 45 състав. От тази сума 326.89 лева. са изцяло погасени процесните вземания за разноси по издадения изпълнителен лист в размер на 325 лв., както и частично са погасени вземания за лихва за забава в размер на 1.89 лв. /35.84-33.95/.

Липсват твърдения и доказателства за други събрани суми по изпълнителното производство. За ищеца липсва интерес от иска за установяване недължимост относно разносните по изпълнителния лист, както и за лихвата за забава за разликата над 33.95 лв. до пълния размер от 35.84 лв. В тази му част производството е недопустимо и следва да се прекрати. Интерес от защита по реда на чл. 439 ГПК срещу платените суми в хода на изпълнителното производство за ищеца няма. При осъществено принудително изпълнение, длъжникът, за да получи обратно от вискателя недължимо полученото, трябва да предяви срещу него осъдителен иск с правно основание чл. 55, ал. 1 ЗЗД. Ако сумите вече са платени на вискателя, дори искът по чл. 439 ГПК да бъде уважен, то въз основа на решението не би могло в хода на изпълнителното дело да се върнат тези суми, т. е. ищецът не би могъл да получи благоприятен резултат в своята правна сфера. Оттук и производството в частта относно иска за установяване недължимост относно разносните по изпълнителния лист в размер на 325 лв. и за лихвата за забава за разликата над 33.95 лв. до пълния размер от 35.84 лв. е недопустимо и следва да се прекрати.

В останалата част претенциите са допустими и подлежат на разглеждане *по същество*:

С определение от 20.03.2023 г. е обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване между страните, че е издаден изп. лист по гр. д. № 71085/2014 г. по описа на СРС в полза на [фирма], че вземанията са цедирани на [фирма], както и, че е образувано въз основа на процесния изпълнителния лист изп. дело № 20168410410534 по описа на Частен съдебен изпълнител Н. М., рег. № 841 КЧСИ и район на действие – Софийски градски съд.

По отношение на длъжника прехвърлянето на вземането има действие от деня, когато му бъде съобщено от предишния кредитор /чл. 99, ал. 4 от ЗЗД/. Правнорелевантно за действието на цесията е съобщението, извършено от цедента. В случая по делото са представени доказателства, че цедентът е упълномощил цесионера да извърши това съобщаване от негово име. От представените доказателства се установява уведомлението да е достигнало до длъжника на **16.11.2018 г.** преди образуване на производството - **л. 40-41 от делото**. Дори да се приеме, че ищецът не е уведомен за извършената цесия с уведомлението за цесия, то длъжникът следва да се счита за уведомен най-късно с връчването на препис от отговора на исковата молба и приложенията към нея на **03.04.2023 г. – л. 55**, което уведомяване следва да се вземе предвид от съда, съобразно чл. 235, ал. 3 ГПК. Получаване на уведомлението за цесия от длъжника, заедно с препис от книгата по делото, представлява новонастъпил факт, чието правно значение следва да бъде съобразено в хода на настоящия процес – аргумент от чл. 235, ал. 3 ГПК /в този смисъл - *решение № 123 от 24.06.2009 г. по т. д. № 12/2009 г. II т. о., ВКС, решение № 78 от 09.07.2014 г. по т. д. № 2352/2013 г., II т. о., ВКС, решение № 156 от 30.11.2015 г. по т. д. № 2639/2014 г., II т. о.,*

ВКС, решение № 78 от 09.07.2014 г. по т. д. № 2352/2013 г., II т. о. на ВКС и решение № 3 от 16.04.2014 г. по т. д. № 1711/2013 г., I т. о. на ВКС/.

Следователно при всички положения ищецът е уведомен за цесията

Видно от ч. гр. д. № 71085/2014 г. по описа на СРС заповедта за изпълнение е връчена на длъжника лично на 04.02.2015 г. и е влязла в сила на 17.02.2015 г. Изпълнителният лист въз основа на влязлата в сила заповед за изпълнение е издаден на 19.03.2015 г.

Съгласно чл. 117, ал. 2 ЗЗД, ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години. Правните последици на влязлата в сила заповед за изпълнение са аналогични на последиците на влязло в сила съдебно решение – същата има установително и преклюдиращо действие в отношенията между страните. Влязлата в сила заповед за изпълнение препятства оспорването на задълженията, въз основа на обстоятелства или доказателства, които са били известни на длъжника, и с които е разполагал или е можел да се снабди до изтичането на срока за възражение. Установеното със заповедта вземане не подлежи на пререшаване, освен чрез използване на извънредните способности, лимитативно очертани в чл. 423 ГПК и чл. 424 ГПК, които са приложими за влязлото в сила съдебно решение. Влязлата в сила заповед за изпълнение формира сила на пресъдено нещо и установява с обвързваща страните сила, че вземането съществува към момента на изтичането на срока за подаване на възражение - виж *определение № 480/27.07.2010 г. по ч. гр. д. № 221/2010 г. на IV г. о. на ВКС, определение № 443/30.07.2015 г. по ч. т. д. № 1366/2015 г. на II т. о. на ВКС, определение № 576 от 16.09.2015 г. на ВКС по ч. гр. д. № 4647/2015 г. на IV г. о. на ВКС, определение № 480 от 19.07.2013 г. по ч. гр. д. № 2566/2013 г. на IV г. о. на ВКС. С определение № 214/15.05.2018 г. по ч. гр. д. № 1528/2018 г. по описа на ВКС, IV г. о. изрично е посочено, че заповед за изпълнение формира сила на пресъдено нещо и установява с обвързваща страните сила, че вземането съществува към момента на изтичането на срока за подаване на възражение.*

Съдебната практика приема, че когато влиза в сила заповедта за изпълнение, започва да тече петгодишната давност за вземанията на основание чл. 117, ал. 2 ЗЗД – виж *решение № 3 от 04.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021 г. на IV г. о. на ВКС, решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. на IV г. о. на ВКС, определение № 628/11.11.2019 г. по т. д. № 1075/2019 г. на ВКС, II т. о.*

Съгласно *ТР № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС* давността се прекъсва от предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ. В мотивите към т. 10 примерно и неизчерпателно са изброени изпълнителните действия, прекъсващи давността – налагане на запор или възбрана, присъединяване на кредитор, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане и т.н., както и действията, с които давността не се прекъсва – образуването на изпълнителното дело, когато в молбата не е посочен изпълнителен способ, изпращане на призовка за доброволно изпълнение, извършване на справки, изискване на удостоверение за данъчна оценка, проучване на имущественото състояние на длъжника и др. Давност не тече, ако кредиторът е поискал извършване на изпълнителни действия, но съдебният изпълнител бездейства и не предприема изпълнение по различни причини, независещи от волята на кредитора – виж *решение № 127 от 12.07.2022 г. по гр. д. № 2884/2021 г. на III г. о. на ВКС, решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. на IV г. о. на ВКС.*

Съгласно *т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС*, когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. Когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на 2 години, изпълнителното

производство се прекратява на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Прекратяването на изпълнителното производство поради т. нар. „перемпция“ настъпва по силата на закона, а съдебният изпълнител може само да прогласи в постановление вече настъпилото прекратяване, когато установи осъществяването на съответните правно релевантни факти.

Перемпцията е без правно значение за давността. Общото между двата правни института е, че едни и същи факти могат да имат значение, както за перемпцията, така и за давността. Това обаче са различни правни институти с различни правни последици: давността изключва принудителното изпълнение, а перемпцията не го изключва – обратно, тя предполага неудовлетворена нужда от принудително изпълнение, но въпреки това съдебният изпълнител е длъжен да я зачете. Когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ.

В чл. 116, б. „в“ ЗЗД е изрично установено правилото, че давността се прекъсва с предприемането действия за принудително изпълнение. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Двугодишният срок за перемпция започва да тече от първия момент, в който не се осъществява изпълнение (включително доброволно, напр. по постигнато споразумение между страните), т. е. осъществяването на всички поискани способи е приключило (успешно или безуспешно) или поисканите не могат да се осъществяват по причина, за която вискателят отговаря – след направеното искане не е внесъл такси, разноски, не е оказал необходимото съдействие и така осуетява неговото прилагане.

Относно обстоятелството, че перемпцията е без правно значение за прекъсването на давността виж **практиката на ВКС** - *определение № 337 от 21.07.2022 г. по ч. т. д. № 854/2022 г. на I т. о., решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г. на г. о. на ВКС, решение № 127 от 12.07.2022 г. по гр. д. № 2884/2021 г. на III г. о. на ВКС, определение № 248 от 01.04.2021 г. по гр. д. № 3657/2020 г. на IV г. о. на ВКС, решение № 93/17.05.2021 г. по гр. д. № 2766/2020 г. на IV г. о. на ВКС, решение № 3 от 04.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021 г. на IV г. о. на ВКС, решение № 126 от 28.06.2022 г. по гр. д. № 3409/2021 г. на III г. о. на ВКС.*

От приложеното по делото копие от изпълнителното производство се установява, че в хода на същото са предприемани множество действия годни да прекъснат погасителната давност:

- молба за образуване на изп. д. с вх. № 153018 от 07.11.2016 г., която изрично възлагане по чл. 18 ЗЧСИ - възлагането за изпълнение по смисъла на чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ е действие водещо до прекъсване на давността – виж *ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, решение № 451/29.03.2016 г., по гр. дело № 2306/2015 г. на IV г. о. на ВКС и решение № 28.02.2016 г., гр. д. № 4899/2014 г. на IV г. о. на ВКС;*

- налагането на заповест за задължение на длъжника в ЦКБ АД с разпореждане от 06.01.2017 г. Заповестното съобщение е изпратено на 06.01.2017 г. и е получено на 10.01.2017 г.;

Заповестта на вземане се счита за наложен на датата, на която заповестното съобщение е връчено на длъжника /чл. 450, ал. 2 ГПК/, а спрямо третото задължено лице се счита за наложен от момента на връчване нему на заповестното съобщение - чл. 450, ал. 3 ГПК. Заповестта върху вземанията по разплащателната банкова сметка, по която няма наличност, т. е. когато салдото по сметката е дебитно, се счита наложен от датата на връчване на заповестното

съобщение на банката, и има действие по отношение на постъпленията на суми по банковата сметка след налагането му, без да е необходимо изпращане на други заповорни съобщения от съдебния изпълнител до банката – виж *решение № 4 от 16.06.2017 г. по т. д. № 3129/2015 г. на II т. о. на ВКС*. Запорът се счита наложен от получаване на заповорното съобщение и има действие до настъпване на някое от посочените по-горе обстоятелства, поради което заповорът в хипотезата на наложен заповор върху банкова сметка на длъжника, без значение от наличностите по същата, е изпълнително действие с траен характер и непрекъснато действие – виж *решение № 265013 от 6.07.2021 г. на СГС по в. гр. д. № 6531/2020 г.* Наличието на наложен заповор върху банковите сметки на длъжника по повод молбата на вискателя, съдържаща възлагане по чл. 18 ЗЧСИ, представлява изпълнителен способ.

- с разпореждане от 11.12.2018 г. ЧСИ е насрочил опис на движимите вещи на длъжника;

- с молба с вх. № от 025742 от 01.04.2019 г. [фирма] е поискал да бъде конституиран като нов вискател по производството като молбата съдържа **изрично възлагане по чл. 18 ЗЧСИ** – с разпореждане на ЧСИ. [фирма] е конституиран като вискател по делото;

- молба от [фирма] с вх. № 04215 от 04.06.2020 г., с която е поискано налагането на заповори и насрочването на дата за опис, оценка и публична продажба на движимите вещи на длъжника;

- с разпореждане от 20.05.2021 г. е наложен заповор върху трудовото възнаграждение на С. Н. М. като заповорното съобщение е връчено на работодателя на 26.05.2021 г. В периода от 02.06.2021 г. до 04.01.2023 г. /последно плащане/ за постъпвали суми от работодателя [фирма] във връзка с наложения заповор. Наличието на наложен заповор представлява изпълнителен способ;

- изпълнителното производство е спряно въз основа на издадената по настоящото производство обезпечителна заповед от 16.02.2023 г. Давностният срок в хода на исковото производство е спрял със спирането на принудителното изпълнение като обезпечителна мярка, тъй като кредиторът няма правна възможност да действа, а давността е правна последица на бездействието - виж т. 10 от *ТР № 2 от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС, решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о., решение № 257 от 30.04.2020 г. на ВКС по гр. д. № 694/2019 г., III г. о., решение № 45 от 30.03.2017 г. на ВКС по гр. д. № 61273/2016 г., IV г. о.*

Вискателят /първоначалният, а след това и конституираният цесионер-ответник/ е бил активен в хода на изпълнителните производства в периода 07.11.2016 г. до датата на спиране на изпълнителното производство 16.02.2023 г., като направените искания за изпълнителни способности, респ. за възлагане по чл. 18 ЗЧСИ прекъсват давността, независимо от това дали перемпцията е настъпила и дали е образувано ново изпълнително дело или не.

Погасителната давност е прекъсната множество пъти като настоящият съдебен състав намира, че липсва двугодишен срок, в който да не са извършвани изпълнителни действия, а и перемпцията е без правно значение за погасителната давност, поради което процесните вземания не са погасени по давност.

Исковите в допустимата си част са неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

По отговорността за разноски:

С оглед изхода на спора при настоящото му разглеждане, разноски се дължат единствено на ответника. На ответника ще се присъди сумата от **100 лв.** за юрисконсултско възнаграждение, определено от съда в минимален размер.

Така мотивиран, **СОФИЙСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД**

РЕШИ.

ПРЕКРАТЯВА производството по гр. д. № 4981/2023 г. по описа на СРС, 88 състав, **в частта** по предявения от С. Н. М., ЕГН *****, иск за признаване на установено, че не дължи на [фирма], ЕИК ***** вземане за разноси в размер на 325 лв. и вземане за лихва за забава за разликата над 33.95 лв. до пълния размер от 35.84 лв., за които суми е издаден изпълнителен лист от 19.03.2015 г. по гр. д. № 71085/2014 г. по описа на СРС, въз основа на който изпълнителен лист е образувано изпълнително дело № 20168410410534 по описа на Частен съдебен изпълнител Н. М., рег. № 841 КЧСИ и район на действие – Софийски градски съд.

ОТХВЪРЛЯ предявените от С. Н. М., ЕГН *****, с адрес [адрес], иски за правно основание чл. 439 ГПК във вр. с чл. 124, ал. 1 ГПК, за признаване на установено спрямо [фирма], ЕИК ***** със седалище и адрес на управление [адрес], че С. Н. М. не дължи на [фирма] следните суми: сумата от 449.79 лв. – главница по договор за потребителски кредит № *****/03.01.2013 г., ведно със законната лихва върху главницата за периода от 19.12.2014 г. до окончателното ѝ изплащане, сумата от 48.88 лв. - представляваща стойността на възнаградителната лихва, сумата от 33.95 лв. – остатък от лихва за забава за периода от 05.02.2014 г. – 11.12.2014 г., за които суми е издаден изпълнителен лист от 19.03.2015 г. по гр. д. № 71085/2014 г. по описа на СРС, въз основа на който изпълнителен лист е образувано изпълнително дело № 20168410410534 по описа на Частен съдебен изпълнител Н. М., рег. № 841 КЧСИ и район на действие – Софийски градски съд.

ОСЪЖДА С. Н. М., ЕГН *****, с адрес [адрес], да заплати на [фирма], ЕИК ***** със седалище и адрес на управление [адрес], *на основание чл. 78, ал. 3 ГПК*, сумата от **100 лв.** – разноси по производството.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните, а в частта с която производството е прекратено /имащо характер на определение/ в едноседмичен срок с частна жалба пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____